

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/6/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120396053
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:6120396053.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: S. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. O. H., adresa na doručovanie v SR: Q. S. XXXX/X, XXX XX O. H., adresa na doručovanie v ČR: S. Y. H. XXXX/X, XXX XX G. - P. K., právne zastúpeného spoločnosťou JAKUBIS & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Zámocká 36, 811 01 Bratislava, IČO: 50 990 365, za účasti občianskeho združenia VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, so sídlom Šafárikovo nám. 7, 811 02 Bratislava, IČO: 42 362 962, vystupujúceho na strane žalovaného, v konaní o zaplatenie sumy 3.992,89 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 6Csp/17/2021-140 zo dňa 21. decembra 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II., ktorým okresný súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a III. o trovách konania, potvrdzuje.

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

Žalovanému sa proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresný súd Dolný Kubín (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.743,37 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 349,27 eur od 25.09.2020 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 92,94 eur od 21.10.2020 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 92,94 eur od 21.11.2020 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 92,94 eur od 21.12.2020 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 92,94 eur od 21.01.2021 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 92,94 eur od 21.02.2021 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 92,94 eur od 21.03.2021 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 92,94 eur od 21.04.2021 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 92,94 eur od 21.05.2021 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 92,94 eur od 21.06.2021 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 92,94 eur od 21.07.2021 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 92,94 eur od 21.08.2021 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 92,94 eur od 21.09.2021 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 92,94 eur od 21.10.2021 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 92,94 eur od 21.11.2021 do zaplatenia a s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 92,94 eur od 21.12.2021 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol a súčasne žalovanému priznal právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 14,68 %.

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil, že žalovaný dňa 08.11.2016 ako klient so žalobcom ako veriteľom uzavrel zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 355656 - Pôžička, predmetom, ktorej bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru (pôžičky) vo výške a mene úveru 6.000,- eur. Vrátanie úveru bolo dohodnuté v 96 anuitných splátkach vo výške 90,72 eur, splatných vždy 20. dňa v mesiaci s tým, že splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na 21.11.2016. V zmluve bola uvedená celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť (súčet výšky úveru a celkových nákladov klienta spojených s úverom) vo výške 9.009,12 eur, ročná úroková sadzba - fixná 9,9 % p. a., RPMN 12,19 %, priemerná hodnota RPMN ku dňu uzatvorenia zmluvy 14,48 %, odplata 15,34 %, termín konečnej splatnosti dňa 21.10.2024. V zmluve bol dohodnutý poplatok za poskytnutie úveru v sume 300,- eur splatný jednorazovo v deň čerpania úveru, najneskôr do 08.12.2016. Taktiež bolo v zmluve dohodnuté poistenie schopnosti splácať úver, a to v súbore A s poplatkom za poistenie 2,22 eur mesačne, s počtom splátok 96 splatných v 20. deň kalendárneho mesiaca. Ako spôsob splácania bol uvedený odpísanie z bežného účtu v banke/príkazom na úhradu v prospech inkasného účtu. Popri týchto náležitostiach zmluvy boli v zmluve výslovne a výrazne (tučným písmom) uvedené poplatky, a to poplatok za vklad v hotovosti na úverový účet 2,50 eur, poplatok za žiadosť o zmenu podmienok úveru 40,- eur, zmluvná pokuta za omeškanie splátky 15,- eur, zmluvná pokuta za omeškanie splátky po upozornení 15,- eur, poplatok za výzvu na splatenie úveru 30,- eur, poplatok za potvrdenie a súhlasy k úverom vydaným bankou na klientovu žiadosť 25,- eur a poplatok za potvrdenie o zostatku úveru s budúcim dátumom vydané bankou na klientovu žiadosť 50,- eur. Z prehľadu splácania úveru do predčasného zosplatenia mal súd prvej inštancie preukázať, že žalovaný zaplatil dohodnuté splátky úveru v sume po 92,94 eur (t. j. anuitná splátka úveru 90,72 eur + poplatok za poistenie 2,22 eur) za obdobie od 21.11.2016 do 20.05.2020 v celej ich výške a následne zo splátky splatnej dňa 20.06.2020 žalovaný dňa 26.06.2020 zaplatil sumu 22,49 eur na splátku splatnú dňa 20.07.2020 a po nej nasledujúce splátky nezaplatil vôbec. Na základe uvedeného súd prvej inštancie ustálil, že suma zaplatených splátok (ich časti) predstavuje 4.018,91 eur, čo zodpovedá 43 celým splátkam a sume 22,49 eur z 44. splátky. Súd prvej inštancie mal v konaní preukázať, že listom zo dňa 22.07.2020, t. j. potom, ako bol žalovaný v omeškaní so zaplatením časti 44. splátky a celej 45. splátky v splatnej 20.07.2020, označeným ako „Opakované upozornenie“ žalobca žalovaného vyzval k zaplateniu omeškaných splátok úveru z predmetnej úverovej zmluvy vo výške 178,69 eur a požiadal ho o zaplatenie tejto sumy spolu so zmluvnou pokutou 15,- eur v termíne do 27.07.2020. V uvedenom liste je súčasne uvedené, že žalobca žalovaného upozorňuje, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy uplatní svoje právo vyplývajúce z § 565 Občianskeho zákonníka a požiada ho o zaplatenie celej jeho pohľadávky, ktorá predstavuje (ku dňu vystavenia listu) sumu 3.952,86 eur. Následne s dátumom 24.09.2020 žalobca vystavil list označený ako „Výzva na predčasné splatenie úveru“, v ktorom uviedol, že sa rozhodol predčasne zosplatiť celý úver ku dňu 24.09.2020, keďže ani po upozornení neboli plnené podmienky z úverovej zmluvy č. 355656 podpísanej dňa 08.11.2016 a žalovaného súčasne vyzval na bezodkladnú úhradu celého dlhu v sume 4.052,89 eur s príslušenstvom, zahŕňajúcej poplatok za túto výzvu v sume 30,- eur. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 355656 - Pôžička je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Súd prvej inštancie po posúdení predmetnej zmluvy nezistil, že by v zmluve absentovala niektorá z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až l/ s/, z/ a aa/, ktorých prípadný nedostatok (čo i len jeden) by mal za následok bezúčnosť a bezpoplatkovosť úveru. Súd prvej inštancie sa zaoberal obranou žalovaného, ktorá spočívala v námietke premlčania a v jeho tvrdení, že žalobca pri poskytovaní úveru žalovanému nepostupoval s odbornou starostlivosťou prezumovanou § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Námietku premlčania súd prvej inštancie v zhode s argumentáciou žalobcu vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko žaloba v prejednávanej spore bola podaná na Okresnom súde Banská Bystrica dňa 13.10.2020, pričom na uplatnenie žalovaného nároku sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota (§ 101 Občianskeho zákonníka), ktorá začala podľa § 103 OZ druhá veta plynúť dňom nasledujúcim po splatnosti splátky, pre ktorej omeškanie bol úver predčasne zosplatený a išlo o časť splátky splatnej dňa 20.06.2020. Námietku týkajúcu sa nedostatočnej odbornej starostlivosti žalobcu v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavierania predmetnej zmluvy vyhodnotil súd prvej inštancie ako dôvodnú, keď ustálil, že žalobca v spore síce preukázal, že zisťoval výšku záväzkov žalovaného, pokiaľ ide o jeho záväzky voči bankám, prípadne nebankovým inštitúciám a takisto si zabezpečil údaje od Sociálnej poisťovne a niektoré údaje o žalovanom uvedené v žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru, ale ani z jedného žalobcom predloženého dôkazu nevyplýva, že by žalobca zisťoval skutočnú výšku príjmu žalovaného a jeho iné výdavky (okrem záväzkov voči bankám, či nebankovým inštitúciám); súd prvej inštancie z predložených listinných dôkazov ustálil, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere mal povinnosť pravidelne mesačne platiť

splátky v sume 166,- eur a 111,- eur mesačne, čo spolu predstavuje sumu 277,- eur mesačne, a to titulom predchádzajúcich úverových vzťahov a spolu so splátkou dohodnutou v žalovanej zmluve spolu s poistným (v celkovej výške 92,94 eur) mal mesačne splácať titulom úverov sumu 369,74 eur; poznámka odvolacieho súdu správne malo byť uvedené 369,94 eur). Súd prvej inštancie súčasne dospel k záveru, že žalobca nezisťoval či má žalovaný pracovnú zmluvu (z reportu Sociálnej poisťovne vyplýva, že nepracoval na dohodu o pracovnej činnosti) na dobu určitú a na akú dobu, prípadne na dobu neurčitú, čo by bolo s ohľadom na dĺžku trvania úveru (8 rokov) nepochybne na mieste. Taktiež poukázal na to, že príjem žalovaného nebol vôbec uvedený v žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru, keď žalobca so zabezpečením tohto údajá počítal (bol predtlačení). Skutočný príjem nebolo možné zistiť ani z reportu Sociálnej poisťovne, kde bol uvedený len minimálny vymeriavací základ vo výške 790,- SKK (podľa názoru súdu prvej inštancie zrejme malo ísť o 790,- eur). Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca pri plnení svojej povinnosti posúdiť schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver nepostupoval s dostatočnou odbornou starostlivosťou, pretože aj z pohľadu bežného človeka sa javí, že pre posúdenie toho, či má niekto schopnosť splatiť úver, ktorého splácanie bude trvať 8 rokov, nestačí zistiť len to, či má daná osoba zamestnanie a aký taký príjem, ale javí sa ako logické zisťovať, aká je perspektíva tohto príjmu do budúcnosti (či sa napríklad jedná o krátkodobé zamestnanie) a taktiež zisťovať, aké sú všetky nevyhnutné pravidelné mesačné výdavky záujemcu o úver (či mu tieto umožnia z jeho príjmu splácať doterajšie úvery vo výške 277,- eur a ďalší nový úver vo výške 92,94 eur). Z uvedeného potom súd prvej inštancie ustálil, že v danom prípade sa nejedná o hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., ale o porušenie „nehrubé“, ktoré má za následok, že žalobca nie je oprávnený od žalovaného žiadať jednorazové splatenie úveru. Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobcovi priznal všetky splátky, ktorých splatnosť nastala do vyhlásenia rozsudku, ohľadne ktorých nebolo preukázané, že by ich žalovaný zaplatil, t. j. časť nezaplatených splátok splatných dňa 20.06.2020 v rozsahu 70,45 eur (t. j. 92,94 mínus 22,49) a ďalej nezaplatené a splatné splátky za obdobie od 07/2020 do 12/2021, t. j. celkovo 18 splátok po 92,94 eur, čo predstavuje sumu 1.743,37 eur. V časti úroku z omeškania súd prvej inštancie, keďže bol viazaný žalobou, tento priznal k splátkam splatným dňa 20.06.2020, 20.07.2020, 20.08.2020 a 20.09.2020 (t. j. spolu v sume 349,27 eur) úrok z omeškania až od 25.09.2020 (keďže žalobca sa domáhal úroku z omeškania od uvedeného dňa) a k splátkam splatným od 20.10.2020 do 20.12.2021 priznal úrok z omeškania vo výške 5 % ročne odo dňa nasledujúceho po splatnosti tej-ktorej splátky. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že priznal žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 14,68 %, čo predstavuje jeho čistý úspech v spore, keď pri výpočte pomeru úspechu žalovaného v spore vychádzal z výšky žalobou uplatneného nároku spolu s uplatneným úrokom z omeškania, prepočítaným ku dňu vyhlásenia rozsudku a výšky priznaného nároku spolu s priznanými úrokmi z omeškania ku dňu vyhlásenia rozsudku.

3. Proti uvedenému rozsudku podal žalobca v rozsahu výroku II. (t. j. v ktorom bola žalobca zamietnutá) a v rozsahu súvisiaceho výroku III. (ktorý sa týka nároku na náhradu trov konania) odvolanie z dôvodov prezumovaných § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Súdu prvej inštancie vytýkal, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca v odvolaní poukázal na to, že ako banka si s odbornou starostlivosťou preveril žalovaného ako žiadateľa o úver pred jeho poskytnutím ohľadom jeho schopnosti splácania úveru podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., poukazujúc na to, že pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver bol povinný zohľadniť najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru, čo v danom prípade aj dodržal. Upresnil, že samotné rokovanie o uzavretí zmluvy o úvere sa začína na žiadosť klienta, ku ktorej musí pripojiť všetky bankou požadované doklady a informácie potrebné najmä na identifikáciu klienta a posúdenie jeho platobnej schopnosti. Žiadosť sa považuje za doručenu banke až v momente predloženia posledného z požadovaných dokladov, ktoré sú prílohou žiadosti o poskytnutie úveru (bod 2.1.1 OP). Žalobca mal za to, že pri poskytnutí úveru konal v súlade s právnymi predpismi a bonitu žalovaného overil dostatočne, keď bonitu žalovaného si preveril jednak reportom SRBI, reportom zo Sociálnej poisťovne, ako aj na základe údajov poskytnutých žalovaným v žiadosti o úver (uviedol, že všetky predmetné dokumenty o skúmaní bonity boli prílohou žaloby). Žalobca teda na posúdenie bonity využil až tri rôzne zdroje informácií a poukázal na to, že je zrejme a logické, že existujú aj iné možnosti preverenia bonity klienta, avšak podstatné je, že zákon nestanovuje povinnosť využiť všetky dostupné možnosti preverenia bonity a nestanovuje ani konkrétne spôsoby overenia. Žalobca vykonal dopyt na SRBI (report zo Spoločného registra bankových informácií), keď z reportu vyplýva, že k dátumu podania žiadosti o úver nebol žalovaný v omeškani so splácaním žiadneho záväzku evidovaného v

SRBI, nemal teda žiadnu omeškanú splátku, dodržiaval platobnú disciplínu a všetky svoje záväzky plnil riadne a včas. Z reportu sice vyplýva, že žalovaný mal úvery so zostávajúcimi splátkami, avšak s týmito splátkami nebol v omeškaní ku dňu podania žiadosti o úver, čo je podľa názoru žalobcu v uvedenom prípade rozhodujúce. Z predmetnej listiny vyplýva, že riadne vykonal dopyt do úverového registra, čím si splnil zákonom stanovenú povinnosť uvedenú v § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Žalobca uviedol, že pri poskytnutí úveru vychádzal aj z údajov uvedených v žiadosti o úver, z ktorej vyplývajú údaje o rodinnom stave, príjmoch a výdavkoch žalovaného, a v ktorej žalovaný v vyhlásil, že všetky údaje uviedol pravdivo a úplne a je si vedomý možných majetkovo-právnych ako i trestno-právnych následkov z uvedenia nepravdivých údajov, čo potvrdil aj podpisom. Žalobca súčasne pri skúmaní schopnosti žalovaného splácať úver vychádzal aj z reportu Sociálnej poisťovne, z ktorého vyplynulo, že žalovaný bol v dobe poskytnutia úveru riadne zamestnaný a jeho príjem predstavoval minimálne 790,- eur mesačne, z čoho vyplýva, že disponoval s informáciou o príjme žiadateľa. Doplnil, že pri skúmaní bonity klienta banka berie vždy do úvahy pomer príjmu k výdavkom, a to k výdavkom klienta na domácnosť pri zohľadnení zákonného životného minima a výdavkom na splátky všetkých poskytnutých úverov, pričom na základe týchto kritérií je možné objektívne posúdiť či konkrétny klient bude schopný splácať všetky existujúce úvery, resp. zostatky všetkých existujúcich úveroch po ich prípadnom refinancovaní poskytovaným úverom a aj nový úver z jeho aktuálneho príjmu. Popri tomto pomere banka skúma aj komplexne ďalšie kritériá - najmä platobnú disciplínu, omeškanie v minulosti, podané žiadosti, časový odstup od žiadosti/omeškania, dĺžku zamestnanosti, vek a pod. Uvedenie prípadných nulových alebo nereálne nízkych výdavkov do žiadosti o úver neznamena, že tieto výdavky banka posudzuje v takejto (nulovej/nereálnej) výške, banka totiž posudzuje vždy výdavky zohľadňujúc výdavky minimálne v zákonnej výške podľa životného minima. V súvislosti s uvedenými tvrdeniami žalobca poukázal na existujúcu rozhodovaciu činnosť odvolacích súdov pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver. Žalobca súčasne podal odvolanie voči súvisiacemu výroku III. napadnutého rozsudku, t. j. proti výroku o nároku na náhradu trov konania, keď poukázal na to, že súd prvej inštancie pri výpočte náhrady trov konania postupoval nesprávne, nakoľko pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu. Konštatoval, že ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada, a to s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 6Obo/243/2007 z 27.11.2008, ako aj súvisiacu rozhodovaciu činnosť odvolacích súdov. Žalobca v odvolaní súčasne poukázal na to, že k odvolaniu priložil doručenkou k opakovanému upozorneniu žalovaného zo dňa 22.07.2020, na základe ktorej je zrejmé, že žalobca si splnil povinnosť vyplývajúcu z § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd podľa § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v celom rozsahu a zaviazal žalovaného nahradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaný ani občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV sa k odvolaniu nevyjadrili.

5. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov vyplývajúcich z ustanovení § 379,380 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) rozhodnutie v žalobcom napadnutom výroku II., ako aj v súvisiacom výroku III. o trovách konania, podľa § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil ako vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

7. Pokiaľ žalobca v odvolacom konaní namietal, že on pri poskytnutí úveru konal v súlade s právnymi predpismi a bonitu žalovaného overil dostatočne, keď vychádzal z troch rôznych zdrojov informácií

(dopytu do SRBI, údajov uvedených v žiadosti žalovaného o úver a z reportu zo Sociálnej poisťovne), odvolací súd na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie uvádza, že zo žiadneho listinného dôkazu predloženého žalobcom nevyplýva údaj o výške príjmu žalovaného. Pokiaľ žalobca uvádza, že z reportu zo Sociálnej poisťovne vyplýva, že žalovaný dosahoval v čase poskytnutia úveru príjem vo výške 790,- eur, odvolací súd poukazuje na to, že z uvedeného reportu nevyplýva výška príjmu žalovaného, ale výška vymeriavacieho základu vo výške 790,- SKK, keď z uvedeného reportu vyplýva, že za touto položkou, t. j. vymeriavací základ aspoň 790,- SKK je uvedený otáznik. V nadväznosti na uvedené odvolací súd konštatuje, že uvedenie údaj 790,- SKK s otáznikom rozhodne nemôže byť posúdené ako dostatočne hodnoverný údaj nielenže o príjme žalovaného, ale aj o výške vymeriavacieho základu. Keď sa potom žalobca pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať požadovaný úver spoľahol na takýto nejasný údaj (z uvedeného reportu vyplýva formulácia „vymeriavací základ aspoň 790,- SKK ?“), keď navyše z vymeriavacieho základu bez ďalších relevantných údajov nemožno vyvodiť ani záver o výške čistého (disponibilného) príjmu žalovaného, odvolací súd nemohol postup žalobcu (pri skúmaní schopnosti žalovaného splácať úver) posúdiť ako súladný s § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

8. Vyššie uvedený záver je umocňovaný ďalšou skutočnosťou, a to tým, že v samotnej žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru je jedným z údajov, ktorý mal byť žalovaným poskytnutý žalobcovi ako banke za účelom posúdenia žiadosti o poskytnutie úveru, aj údaj o výške priemerného čistého mesačného príjmu žiadateľa, ktorý však v uvedenej (žalovaným vyplnenej) žiadosti absentuje. Odvolaciemu súdu potom nie je zrejmé, z akého priemerného čistého príjmu žalovaného žalobca vychádzal pri posúdení schopnosti žalovaného splácať predmetný úver. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie ohľadne nesplnenia podmienky prezumovanej § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ako vecne správnymi. Odvolací súd sa taktiež stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého je následkom porušenia tejto povinnosti strata oprávnenia žalobcu vyžadovať od žalovaného ako spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, keď uvedené porušenie povinnosti žalobcu nie je hrubým porušením povinnosti prezumovanej § 7 ods. 1 citovaného zákona, nakoľko žalobca vykonal šetrenie ohľadne schopnosti žalovaného splácať úver, avšak nie v dostatočne výpovednom rozsahu.

9. Pokiaľ žalobca v odvolaní proti rozsudku cituje právne vety z rozhodnutí odvolacích súdov, súd poukazuje na to, že tieto právne vety sa týkajú rôznych prípadov s rôznymi/odlišnými skutkovými okolnosťami, keď úlohou odvolacieho súdu nemôže byť „hľadanie“ adekvátneho rozhodnutia na prejednávany prípad. Bolo procesnou povinnosťou žalobcu (v prípade ak chcel poukázať na súvisiacu rozhodovaciu prax) subsumovať skutkový stav v prejednanom spore pod prípady posudzované v rozhodnutiach, na ktoré odkázal.

10. Pokiaľ žalobca podal odvolanie aj v rozsahu súvisiaceho výroku III., ktorý sa týka nároku na náhradu trov konania, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, keď právne posúdenie súdu prvej inštancie pri rozhodnutí o trovách konania považoval za správne. Odvolací súd pri posúdení správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie vychádzal z právneho názoru najvyšších súdnych autorít, t. j. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v rozhodnutí sp. zn. 1 MCdo/1/2004 zo dňa 27. apríla 2004 (publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a v rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 4/2005 pod č. 34), a ktoré je vzhľadom na posudzovaný prípad aplikovateľné. V zmysle predmetného rozhodnutia procesný úspech žalobcu v časti týkajúcej sa celej žalovanej pohľadávky a jeho neúspech iba v príslušenstve žalovanej pohľadávky (v úrokoch z omeškania) nemožno v odôvodnených prípadoch (pri rozhodovaní o náhrade trov konania) považovať „neúspech v pomerne nepatrnej časti“ podľa ust. § 142 ods. 3 OSP, ale „čiastočný úspech“ v zmysle ust.

§ 142 ods. 2 OSP. Z predmetného rozhodnutia vyplýva „...súdna prax (napríklad rozhodnutie zverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. 116/1967) už vyložila, ako treba chápať úspech žalobcu, ak predmetom konania boli viaceré samostatné nároky. Bol vyslovený právny názor, ktorého závery nie je dôvod spochybňovať ani v súčasnosti, že úspech žalobcu v spore ohľadne niektorého nároku nemôže založiť právo na náhradu trov konania, ktoré vznikli v súvislosti s ďalším nárokom, ak v tomto žalobca nebol úspešný (pomerované výrokom rozhodnutia a žalobného petitu). Napriek tomu, že v prejednávanvej veci žalobný petit nepozostával z dvoch samostatných nárokov (žalovanú pohľadávku a jej príslušenstvo za také nemožno považovať), má vyššie uvedený právny názor ten význam, že každý neúspech žalobcu ohľadne príslušenstva žalovanej pohľadávky nemôže byť bez ďalšieho prehliadaný, resp. paušálne považovaný za neúspech v pomerne nepatrnej časti“. Žalobca v odvolaní poukazoval

na závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Obo/243/2007 zo dňa 27.11.2008. Odvolací súd poukazuje na to, že uvedený záver Najvyššieho súdu SR (jeho odklon od konštatovania vyššie citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR) nie je bližšie vysvetlený a v uvedenom rozhodnutí sa iba stroho obmedzil na konštatovanie, z ktorého vychádzal samotný žalobca v prejednávanej spore. Odvolací súd má za to, že predmetom konania v spore o zaplatenie pohľadávky je popri istine aj príslušenstvo z tejto istiny (v prejednávanej spore úrok z omeškania), keď žalobca uplatnením príslušenstva istiny sa popri samotnej istine domáha ďalšieho majetkového benefitu (úrokov z omeškania) a za úspešnosť uplatnenia tohto benefitu v spore aj procesne zodpovedá. Súd potom nevzhladol dôvody na to, že pri rozhodovaní o trovách konania by nemalo byť prihliadané na príslušenstvo (úroky z omeškania), ktoré síce nie je vyčíslené, ale je v spore uplatnené. Na základe uvedeného odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj výrok o trovách konania, ktorý zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedených.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania odvolací súd rozhodol tak, že žalovanému nárok nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

12. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)